# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT L.A. GEELHOED

fremsat den 20. juni 2002 [1]

## I — Indledning

1. Under denne appel søger Europa-Parlamentet ophævelse af den dom, som Retten i Første Instans afsagde den 3. maj 2001 i sagen Samper mod Parlamentet [2] (sag T-99/00, herefter »den appellerede dom«). Ved denne dom annulleredes Parlamentets afgørelse af 9. juli 1999 om at forfremme Samper til lønklasse A4 med virkning fra den 1. januar 1998. Retten tiltrådte således et af sagsøgerens anbringender. Samper gjorde gældende, at hans forfremmelse til lønklasse A4 burde have virkning fra den 1. januar 1997, for den omstændighed, at han på det pågældende tidspunkt allerede havde udøvet kontorcheffunktioner i to år, var ikke tilstrækkeligt blevet tilgodeset. De anbringender, Parlamentet har fremlagt i appelskriftet, går ud på urigtig gengivelse af beviser og en overskridelse af den judicielle kontrol, Retten kan foretage.

## II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

2. Sagens faktiske omstændigheder kan, således som det fremgår af den appellerede dom, sammenfattes således.

3. Efter en intern udvælgelsesprøve, der resulterede i en placering af Samper som nr. 1 på listen over egnede ansøgere, blev han udnævnt til kontorchef i lønklasse A3 ved Europa-Parlamentets Informationskontor i Madrid, hvilket fremgik af Parlamentets afgørelse af 21. februar 1995; udnævnelsen skulle træde i kraft den 1. april 1995. Samper arbejdede som kontorchef indtil den 18. marts 1999, da Domstolen ved sin dom i sagen Carbajo Ferrero mod Parlamentet (sag C-304/97 P) [3] annullerede Parlamentets afgørelse af 21. februar 1995.

4. Til opfyldelse af dommen annullerede Parlamentet ved afgørelse af 14. april 1999 udnævnelsen af Samper til kontorchef og genoprettede hans karriere med virkning fra den 1. april 1995 i lønklasse A5, løntrin 2.

1 — Originalsprog: nederlandsk.

2 — Sml. Pers. I-A, s. 111, og II, s. 507.

3 — Sml. I, s. 1749.

5. Ved afgørelse af 9. juni 1999 udnævnte ansættelsesmyndigheden Samper til tjenestemand i lønklasse A4, løntrin 1, med tilbagevirkende kraft til den 1. januar 1998 og fulgte herved den enstemmige udtalelse fra Det Rådgivende Forfremmelsesudvalg (herefter »den omtvistede afgørelse«). Den 8. september 1999 indbragte Samper en klage over denne afgørelse, men klagen blev afvist af Parlamentets formand den 20. januar 2000.

6. Herpå rejste Samper den 20. april 2000 søgsmål ved Retten i Første Instans med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse; sagsøgeren protesterede mod, at man i afgørelsen havde fastsat den 1. januar 1998 og ikke den 1. januar 1997 som den dato, på hvilken hans udnævnelse i lønklasse A4 skulle have virkning. Han gjorde navnlig gældende, at Parlamentet ved sammenligningen af de forskellige fortjenester ikke i tilstrækkelig grad havde taget hensyn til de ansvarsområder, han som kontorchef ved Informationskontoret i Madrid havde varetaget.

7. Dette er det eneste anbringende, som der tages stilling til, i den appellerede dom. Ifølge Retten påhvilede det ansættelsesmyndigheden med henblik på en genoprettelse af Sampers karriere at foretage en sammenligning mellem hans fortjenester i forfremmelsesåret 1997 og fortjenesterne hos samtlige af de tjenestemænd, der kunne forfremmes til lønklasse A4 i nævnte år, herunder navnlig en sammenligning i forhold til tjenestemænd forfremmet til lønklasse A4 efter forfremmelsesprocedurens afslutning (præmis 39 i den appellerede dom). Retten konkluderer, at i forbindelse med sammenligningen af Sampers fortjenester med andres anlagde ansættelsesmyndigheden et åbenbart urigtigt skøn ved ikke i tilstrækkelig grad at lægge vægt på de kontorcheffunktioner, Samper havde udøvet på udmærket vis i to år (præmis 52 og 53 i den appellerede dom). Retten fastslår følgelig, at den omtvistede afgørelse skal ophæves, for så vidt som den bestemte, at Sampers forfremmelse til lønklasse A4 trådte i kraft den 1. februar 1998 (præmis 54 i den appellerede dom).

8. I appelskriftet registreret den 13. juli 2001 nedlægger Parlamentet påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom og træffer endelig afgørelse i sagen ved at forkaste Sampers annullationssøgsmål som ubegrundet. Subsidiært nedlægger appellanten påstand om, at sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne på ny påkender Sampers annullationssøgsmål. Parlamentet nedlægger også påstand om, at Domstolen træffer afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

9. Samper nedlægger påstand om, at Domstolen afviser appellen, da den åbenbart ikke kan påkendes, eller forkaster appellen som ubegrundet. Under alle omstændigheder nedlægger Samper for Domstolen påstand om, at den appellerede dom stadfæstes, og om, at Parlamentet betaler omkostningerne ved begge instanser.

10. Mundtlig forhandling har ikke været afholdt.

11. Nedenfor skal jeg for det første tage stilling til formalitetsspørgsmålet i forbindelse med appellen i sin helhed for derefter at tage stilling til Parlamentets andet anbringende vedrørende grænserne for den judicielle kontrol. Bedømmelsen af det første anbringende vil herefter ikke længere være nødvendig. Ved dette anbringende hævder Parlamentet, at Retten ikke korrekt havde gengivet visse faktiske omstændigheder, hvilket medførte retlige fejl, der ville begrunde, at Domstolen måtte ophæve den appellerede dom. Der er tale om den måde, på hvilken Retten i den appellerede doms præmis 40 fremlægger kriteriet »afgørende« for forfremmelsesåret 1997; der er videre tale om Rettens udtalelse i præmis 46 og 47 om, at Forfremmelsesudvalget fejlagtigt havde baseret sig på den opfattelse, at sagsøgeren havde haft problemer med at tilpasse sig udøvelsen af sine cheffunktioner, samt udtalelsen i præmis 48 om, at nævnte udvalg alene havde baseret sig på karaktererne i bedømmelserne. Jeg finder, at disse dele af første anbringende, for så vidt som de kan antages til påkendelse, i det væsentlige er tæt forbundet med de klagepunkter, som gøres gældende i forbindelse med det andet anbringende.

## III — Formalitetsspørgsmålet i forbindelse med appellen

### A — *Parternes argumenter*

12. Samper gør gældende, at tvistens udfald ikke har nogen interesse for Parlamentet. Parlamentet har allerede tildelt lønklasse A4 med virkning fra den 1. januar 1997 via en afgørelse af 31. juli 2001 [4]. Ifølge Samper foreligger der hermed en selvstændig beslutning fra ansættelsesmyndigheden uden nogen forbindelse med opfyldelsen af den appellerede dom fra Retten. Dommen forpligter nemlig ikke Parlamentet til at forfremme ham med virkning fra den 1. januar 1997. Appellen bør derfor afvises i sin helhed, da den åbenbart ikke kan påkendes.

13. Dette bestrider Parlamentet. Den appellerede dom af 3. maj 2001, hvis konklusion må læses i sammenhæng med præmisserne, giver ikke ansættelsesmyndigheden nogen skønsmargin hvad angår de foranstaltninger, der skal træffes, navnlig henset til udtalelsen i præmis 54, hvorefter den omtvistede afgørelse skal ophæves, fordi man ikke forfremmer sagsøgeren til lønklasse A4 med virkning fra den 1. januar 1997. Parlamentet tilføjer, at dens interesse i sagen består i dels at blive beskyttet mod et eventuelt erstatningskrav fra Sampers side, og dels i muligheden for at tilbagesøge de efterbetalinger, som blev udbetalt til ham til opfyldelse af den appellerede dom. Parlamentet fremhæver i øvrigt, at den skrivelse, man tilsendte Samper den 16. august 2001, udtrykkeligt nævner, at hans forfremmelse til lønklasse A4 med virkning fra den 1. januar 1997 skete til opfyldelse af den appellerede dom, og ikke på grundlag af ansættelsesmyndighedens egne overvejelser.

4 — Ved afgørelse af 2.8.2001 blev Samper forfremmet til lønklasse A4 med virkning fra den 1.6.2001.

B — *Bedømmelse*

14. Det fremgår af Domstolens faste praksis, at retlig interesse forudsætter, at en appel med sit resultat kan tilføre parten en fordel [5]. Konkret vil en dom fra Domstolen om ophævelse af den af Retten afsagte og af Parlamentet nu appellerede dom medføre en vis fordel. Dommen vil nemlig definitivt kunne bringe Parlamentet i ly af enhver erstatningssag fra Sampers side på grundlag af den skade, han led som følge af afgørelsen fra ansættelsesmyndigheden [6]. Man kan ligeledes forestille sig, at Parlamentet i tilfælde af ophævelse af den appellerede dom kan tilbagesøge de overskydende lønbeløb betalt til Samper, såfremt forfremmelsen ikke skulle have virkning fra den 1. januar 1997, men gyldigt kunne fastsættes til den 1. januar 1998.

15. På baggrund af de ovennævnte forhold finder jeg, at betingelserne for en realitetspåkendelse er opfyldt.

5 — Dom af 19.10.1995, sag C-19/93 P, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3319, præmis 13, og af 13.7.2000, sag C-174/99 P, Parlamentet mod Richard, Sml. I, s. 6189, præmis 33.

6 — Dommen i sagen Parlamentet mod Richard, nævnt ovenfor, præmis 34. Herved bortses der naturligvis fra en annullation af den omtvistede afgørelse af andre grunde end det klagepunkt, Retten tog stilling til i den appellerede dom. Det forhold, at en hurtigere forfremmelse af Samper ville have givet ham mulighed for at søge at opnå, atter en gang, at blive chef for Parlamentets Informationskontor i Madrid, viser, at et erstatningssøgsmål ikke er udelukket. Lige nu er situationen den, at hans ansøgning er blevet afvist, fordi han ikke kunne forfremmes (jf. den appellerede doms præmis 17).

IV — **Anbringendet om overskridelse af domstolprøvelsens grænser**

A — *Parternes væsentligste argumenter*

16. Parlamentet gør gældende, at Retten har foretaget sin egen subjektive bedømmelse af sagsøgerens fortjenester i stedet for at lægge Forfremmelsesudvalgets bedømmelse til grund. Dette skal angiveligt stride mod fast retspraksis [7].

17. Retten fastslog fejlagtigt i den appellerede doms præmis 53 og 54, at sagsøgeren udøvede funktionerne som chef for Informationskontoret »på udmærket vis«; Rettens grundlag var en subjektiv bedømmelse i to etaper, hvorved den undlod at foretage en objektiv sammenligning mellem sagsøgeren og hans kollegaer.

18. Den af Retten gennemførte første etape bestod i at sammenligne det af Samper opnåede totale karaktertal med den samme sum opnået af fire af hans kollegaer. Retten oplyser ikke, hvorfor den foretog denne sammenligning, men det forekommer evident for Parlamentet, at Retten således ønsker at minimere betydningen af forskel-

7 — Parlamentet henviser navnlig til dom af 4.2.1987, sag C-324/85, Bouteiller mod Kommissionen, Sml. s. 529.

lene mellem de karakterer, der blev opnået af de fem berørte kontorchefer. Imidlertid finder Parlamentet, at Retten har begået en dobbelt fejl ved foretagelsen af sammenligningen.

19. For det første kan der ikke gyldigt foretages nogen sammenligning af fortjenester hos tjenestemænd ved at bortse fra det totale karaktertal, de har opnået. For det andet fastslog Retten fejlagtigt, at forskellen udtrykt ved karakter mellem tjenestemændene hviler på det ene eller det andet forhold ved den generelle bedømmelse i deres rapporter. Som det fremgår af de pågældende bedømmelsesrapporter, repræsenterer karaktertallet opnået af tjenestemanden summen af de karakterer, som han havde fået tildelt ifølge otte standardiserede kriterier, der samlet udgør rapportens analytiske bedømmelser.

20. Den af Retten gennemførte anden etape består i at sammenligne den generelle bedømmelse af Samper — af Retten karakteriseret som rosende — med bedømmelsen af de tre andre kontorchefer, som opnåede tilsvarende bedømmelser. Denne sammenligning foranlediger Retten til at nå til den konklusion, at de nævnte generelle bedømmelser er »sammenlignelige« (den appellerede doms præmis 45, sidste punktum). Men i og med at Retten begrænsede denne sammenligning alene til de generelle bedømmelser uden at tage hensyn til det forhold, at de tre berørte kontorchefer havde opnået et totalt karaktertal, der var større end Sampers, begik Retten den samme fejl for anden gang, fordi den ikke sammenlignede de nævnte kontorchefers fortjenester.

21. Rettens subjektive bedømmelse, hvorefter Samper havde varetaget sine kontorcheffunktioner »på udmærket vis«, bliver endnu mindre overbevisende, henset til, at Rettens anden sammenligning også er selektiv. Sammenligningen begrænses til de tre kollegaer, der havde opnået et »sammenlignelig« generel bedømmelse.

22. Parlamentet fremhæver yderligere en anden konsekvens af anvendelsen af udrykket »på udmærket vis« for at kvalificere den måde, hvorpå Samper udøvede sine funktioner. Det bliver vanskeligt at finde formuleringer til karakterisering af de øvrige kontorchefers arbejde; disse havde opnået højere karaktertal. Parlamentet rejser det spørgsmål, hvorledes man vil kunne bedømme en person bedre end at anvende udtrykket »på udmærket vis«.

23. Følgelig havde Retten ifølge Parlamentets opfattelse, da den fandt, at ansættelsesmyndigheden i realiteten burde være kommet frem til, at Samper havde udøvet sine kontorcheffunktioner »på udmærket vis«, i betydelig grad bevæget sig ind på ansættelsesmyndigheden brede skønsområde, men den havde også undladt at påvise, at

ansættelsesmyndigheden havde gjort sig skyldig i en åbenbar skønsfejl, og at den havde overskredet de rimelige grænser herfor.

24. Parlamentet gør endelig gældende, at Retten fejlagtigt i den appellerede doms præmis 52 og 53 fandt, at ansættelsesmyndigheden ikke i tilstrækkelig grad havde værdsat de opgaver, som sagsøgeren de facto havde udøvet »på udmærket vis« som kontorchef i to år. Ifølge Parlamentet kan man ikke på grundlag af denne subjektive bedømmelse konkludere, at Forfremmelsesudvalget begik en åbenbar skønsfejl.

25. I den appellerede doms præmis 50 kritiseres ansættelsesmyndighedens arbejdsmetode bestående i at sammenligne de arbejdsområder, de berørte udøvede. Ifølge Retten var »der [...] ikke noget«, der gav anledning til at antage, at ansættelsesmyndigheden faktisk foretog en sammenligning mellem Sampers ansvarsområder og arbejdsområderne for de øvrige kontorchefer, der blev forfremmet til lønklasse A4.

26. Ifølge Parlamentet er denne kritik uholdbar. Det fremgår af fast retspraksis, at ansættelsesmyndigheden råder over den vedtægtsmæssige kompetence til at foretage en sammenligning af fortjenester ifølge den metode, som myndigheden finder rettest. Referatet af Forfremmelsesudvalgets møde den 19. maj 1999 forklarer, skridt for skridt og på klar og gennemsigtig måde, det ræsonnement og den metode, udvalget lagde til grund. Heraf fremgår det tydeligt, at ansættelsesmyndighedens afgørelser vedrørende genoprettelsen af Sampers karriere blev truffet på grundlag af en sammenligning af fortjenester, hvorved man tog hensyn til samtlige relevante forhold, herunder karaktererne i bedømmelsesrapporterne, mobiliteten og ansvarsområderne, ancienniteten og grundsætningen om lige muligheder. Eftersom fortjenesterne hos de forskellige tjenestemænd lå tæt op ad hinanden, var det nødvendigt at foretage en værdibedømmelse af kompleks karakter vedrørende samtlige disse forhold. Selv om der er tale om vanskelige afgørelser, lå ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at forfremme Samper i forfremmelsesåret 1997 — som blev truffet efter den mest egnede metode — klart inden for myndighedens skønsmargen.

27. Det forhold, at Retten anvendte en anden metode og formulerede sin egen subjektive bedømmelse, er ikke tilstrækkeligt til at påvise, at ansættelsesmyndighedens afgørelse var ulovlig, i hvert fald efter Parlamentets opfattelse.

28. Samper gør for det første gældende, at Parlamentets betragtninger i forbindelse med det andet anbringende er af ren faktuel karakter og ikke kan være grundlag for en appel.

29. I øvrigt hævder han, at Retten ikke har anvendt sin egen subjektive bedømmelse af hans fortjenester i stedet for den af ansæt-

telsesmyndigheden anlagde bedømmelse. Retten indskrænkede sig til i forbindelse med sin judicielle kontrol at fastslå, at ansættelsesmyndigheden havde begået en åbenbar fejl, for derefter at annullere den omtvistede afgørelse.

30. Hvad angår Parlamentets argument om, at ansættelsesmyndigheden ikke, da der ikke forelå exceptionelle forhold, kunne forfremme Samper i forbindelse med forfremmelsesproceduren 1997, præciserer indstævnte, at myndigheden ved afgørelse af 30. juli 2001 besluttede at forfremme ham med virkning fra den 1. januar 1997. Denne omstændighed modsiger en stor del af de argumenter, Parlamentet har påberåbt sig i forbindelse med det andet anbringende.

31. I replikken fastholder Parlamentet, at Retten næsten fuldstændigt har foretaget sine egne bedømmelser uden at anvende ansættelsesmyndighedens. Parlamentet sammenligner, som eksempel, visse nøglebedømmelser foretaget af ansættelsesmyndigheden, der tiltrådte de bedømmelser, Forfremmelsesudvalget foretog, og således som de er blevet gengivet i referatet af udvalgets møde den 19. maj 1999, med de bedømmelser, Retten formulerede i den appellerede dom. Det fremgår ifølge Parlamentet af den foretagne sammenligning, at Retten, ved først at kvalificere Sampers bedømmelse som »meget fin«, og herefter »som rosende«, har anvendt sin egen subjektive metode for at komme frem til sin egen subjektive bedømmelse af endelig karakter, hvorefter den pågældende havde udøvet sine funktioner »på udmærket vis«. Ansættelsesmyndighedens åbenbare skønsfejl bestod, ifølge den appellerede dom, i, at myndigheden ikke var kommet frem til den samme endelige subjektive bedømmelse, som Retten kom frem til, og endelig i ikke »i tilstrækkelig grad« at have lagt vægt på den nævnte endelige bedømmelse, som ville have sat ansættelsesmyndigheden i stand til at forfremme Samper med virkning fra den 1. januar 1997. Parlamentet gentager, at Retten ved at gå frem således, har overskredet grænserne for sin judicielle kontrol, således som disse er fastlagt i praksis ved Fællesskabets retsinstanser.

B — *Bedømmelse*

32. Parlamentets anbringende er i hovedsagen rettet mod Rettens udtalelse om, at ansættelsesmyndigheden fejlagtigt ikke tog hensyn til, i hvert fald ikke tilstrækkeligt, den omstændighed, at sagsøgeren havde udøvet sine kontorcheffunktioner »på udmærket vis« i to år. Hermed havde myndigheden ifølge Retten gjort sig skyldig i en åbenbar skønsfejl. Retten erstattede ansættelsesmyndighedens vurdering med sin egen subjektive bedømmelse, uanset at myndighedens vurdering hvilede på objektive kriterier.

33. Jeg finder, at dette anbringende kan realitetspåkendes. Det gøres med anbringendet gældende, at Retten har misforstået de faktiske omstændigheder, lige som der gives en urigtig begrundelse. Spørgsmålet, om begrundelsen for en dom fra Retten er utilstrækkelig eller selvmodsigende, er et retsspørgsmål, der som sådant kan påberåbes under appel [8].

8 — Dom af 13.12.2001, sag C-446/00 P, Cubero Vermurie mod Kommissionen, Sml. I, s. 10315.

34. I medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit, sker forfremmelse ved en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, som forinden har foretaget en sammenligning af fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kan forfremmes, samt af bedømmelserne af dem.

35. Praksis ved Domstolen har ofte beskæftiget sig med betydningen af tjenestemandsvedtægtens artikel 45, bl.a. hvad angår de begrænsende betingelser, proceduren er udstyret med på samme måde som ansættelsesmyndighedens bedømmelse, samt grænserne for den kontrol, der kan udøves af Fællesskabets retsinstanser, Domstolen og Retten.

36. I henhold til fast retspraksis har ansættelsesmyndigheden i forbindelse med bedømmelsen af tjenestens interesser samt kvalifikationerne og fortjenesterne hos dem, der kan tages i betragtning til forfremmelse — idet der skal tages hensyn hertil ved en afgørelse om forfremmelse efter betydningen i tjenestemandsvedtægtens artikel 45 — *et vidt skøn*. Domstolen har stedse fremhævet, at ansættelsesmyndigheden ved forfremmelser kan foretage sammenligningen ved »den metode, [man] finder mest egnet« [9]. Den kan således tage hensyn til en hel række forskellige forhold og på grundlag heraf gå videre til en bedømmelse ifølge eget valg.

37. Ansættelsesmyndighedens skøn anvendes begrænset ved kravet om en omhyggelig og upartisk sammenligning af kandidaternes fortjenester, hvilken skal foretages i tjenestens interesse og i overensstemmelse med ligebehandlingsprincippet [10]. Såfremt en fremgangsmåde og bedømmelsesmetode er blevet udarbejdet ved den årlige forfremmelsesprocedure, skal ansættelsesmyndigheden holde sig hertil [11]. Den enkelte forfremmelsesværdige tjenestemand har krav på at forvente, at hans fortjenester sammenlignes med fortjenesterne hos de øvrige tjenestemænd, der vil kunne forfremmes til den pågældende lønklasse, under Forfremmelsesudvalgets arbejde [12]. Med henblik herpå skal Forfremmelsesudvalget foretage en effektiv sammenligning mellem samtlige forfremmelsesværdige tjenestemænd, ikke blot i relation til fortjenesterne hos f.eks. de bedst placerede tjenestemænd på den pågældende liste [13]. Afgørelserne om forfremmelse forudsætter, at ansættelsesmyndigheden har sammenlignet fortjenesterne mellem de forfremmelsesværdige tjenestemænd, samt foretaget en sammenligning mellem disses bedømmelsesrapporter under den enkelte forfremmelsesprocedure. Denne undersøgelse skal i passende omfang i hvert fald angå de perioder, som ligger før den relevante periode for den løbende forfremmelsesprocedure, men også vedrørende denne sidstnævnte periode [14].

38. På dette område bør domstolskontrollen begrænse sig til spørgsmålet, om admi-

9 — Dom af 1.7.1976, sag 62/75, De Wind mod Kommissionen, Sml. s. 1167, præmis 17.

10 — Således som det fremgår af fast retspraksis, også ved Retten: se f.eks. dom af 8.5.2001, sag T-182/99, Caravelis mod Parlamentet, Sml. II, s. 1313, præmis 33.

11 — Se f.eks. dommens i sagen Cubero Vermurie mod Kommissionen, nævnt ovenfor. Denne sag drejede sig hovedsageligt om, hvorvidt Forfremmelsesudvalget ved anvendelsen af reglerne om mobilitet som fastsat i en forfremmelsesvejledning i tilstrækkelig grad havde taget hensyn til sagens særlige omstændigheder.

12 — Jf. ovenfor, dommen i sagen Caravelis mod Parlamentet, præmis 33.

13 — Jf. f.eks. dommen i sagen Caravelis mod Parlamentet, nævnt ovenfor, præmis 34.

14 — Dommen i sagen Cubero Vermurie mod Kommissionen, nævnt ovenfor, præmis 36.

nistrationen henset til de veje og midler, der har kunnet føre den til sin bedømmelse, har holdt sig *inden for rimelige grænser* og ikke har benyttet sin kompetence *åbenbart fejlagtigt*. Fællesskabets retsinstanser kan således ikke erstatte ansættelsesmyndighedens bedømmelse af kvalifikationerne og fortjenesterne hos kandidaterne med deres egen [15]. Heraf følger således, at Fællesskabets retsinstanser skal begrænse sig til en marginal kontrol af den af ansættelsesmyndighedens foretagne sammenligning, hvorunder retsinstansen navnlig kan efterprøve, om principperne om god forvaltningsskik er blevet overholdt. Bedømmelsen skal desuden begrundes således, at de berørte parter og Domstolen under appel klart kan forstå Rettens argumenter.

39. For at kunne afgøre, om Retten i den appellerede dom har overskredet sine beføjelser ved, som Parlamentet hævder, at have erstattet ansættelsesmyndighedens vurdering med sin egen bedømmelse, må det først og fremmest bringes på det rene, hvilken vurderingsmetode der lå til grund for den omtvistede afgørelse.

40. Som vanligt benyttede ansættelsesmyndigheden som grundlag for den omtvistede afgørelse en udtalelse fra Forfremmelsesudvalget. Det rådgivende forfremmelsesudvalg, der udtalte sig om Samper i den omtvistede afgørelse, anbefalede enstemmigt ikke at forfremme sagsøgeren under forfremmelsesproceduren 1997.

41. Konkret var Forfremmelsesudvalget i sit arbejde bundet af de kriterier, som nævnes i *informationsnote nr. 7 af 1995 vedrørende forfremmelsesproceduren* (angående bedømmelsen af de forfremmelsesværdiges fortjenester). Der er i første række tale om bedømmelsesrapporten, der selv hviler på otte kriterier opført i bilaget til det *interne direktiv rettet til Forfremmelsesudvalgene i 1992*, og som er i kraft: færdigheder, forståelses- og bedømmelsesevne, initiativ, organisationsevne, arbejdets kvalitet, punktlighed og hurtighed i udførelsen, faglig etik og menneskelige relationer på arbejdspladsen. Desuden har, henset til kriterierne i noten af 1995, følgende også betydning: den foregående bedømmelsesrapport, en eventuel anbefaling fra Generaldirektoratet, en eventuel mobilitet udvist af kandidaten og det princip, hvorefter der i tilfælde af ligeværdige fortjenester foretrækkes en kvinde for de kategorier, hvor kvinder er i undertal.

42. Den arbejdsmetode, der in concreto blev fulgt af Forfremmelsesudvalget, fremgår af referatet af det ekstraordinære møde den 19. maj 1999. Udvalget forpligtede sig til at sammenligne Sampers generelle fortjenester med fortjenesterne hos de øvrige forfremmelsesværdige tjenestemænd i relation til lønklasse A4. Det blev besluttet, at der ikke blot i forbindelse med sammenligningen skulle tages hensyn til bedømmelsesrapporten, men at man også skulle lade sig inspirere af Sampers ansvarsområder og

15 — Dom i sagen Bouteiller mod Kommissionen, nævnt ovenfor, præmis 6, og af 21.4.1983, sag 282/81, Ragusa mod Kommissionen, Sml. s. 1245, præmis 9 og 13. Stedse bekræftet ved praksis ved Domstolen og Retten i Første Instans.

funktioner. Forfremmelsesudvalget tog tillige hensyn til referatet fra det Forfremmelsesudvalg, der havde arbejdet med den berørte forfremmelsesprocedure. Således kunne der tages hensyn til de specifikke kriterier anvendt under den pågældende forfremmelsesprocedure. Endelig aftalte man i Forfremmelsesudvalget at tage hensyn til de bedømmelsesrapporter, der var udarbejdet om de øvrige kontorchefer.

43. Det forekommer mig ud fra et proceduremæssigt synspunkt, at Forfremmelsesudvalget ganske har holdt sig til de interne regler. På intet tidspunkt under sagen for Retten kom det frem eller blev hævdet, at der blev begået fejl i den henseende.

44. Det eneste klagepunkt fra sagsøgeren, som Retten tog stilling til, angår ansættelsesmyndighedens påståede undladelse af behørigt, ved sammenligningen, af tage hensyn til fortjenesterne som følge af sagsøgerens arbejde som chef for Parlamentets informationskontor i Madrid i to år. Som jeg har nævnt ovenfor, tilkommer det ansættelsesmyndigheden at karakterisere disse fortjenester under en sammenligning af de forfremmelsesværdige kandidater. I så henseende begrænser den judicielle prøvelse sig til, om ansættelsesmyndigheden uomtvisteligt har undladt at tage hensyn til disse fortjenester på overbevisende måde.

45. Efter min opfattelse har Forfremmelsesudvalget dog ikke begået nogen åbenbar fejl, og intet lader formode, at ansættelsesmyndigheden ikke har taget hensyn til de pågældende fortjenester hos Samper, eller i hvert fald ikke har gjort det i tilstrækkeligt omfang. Tværtimod synes selv Retten at anerkende, at de pågældende fortjenester blev tilgodeset ved ansættelsesmyndighedens bedømmelse.

46. Efter min opfattelse tillagde Retten ikke i tilstrækkelig grad i den appellerede doms præmis 48-51 det forhold betydning, at Forfremmelsesudvalget flere gange i sine betragtninger henviser til Sampers fortjenester som kontorchef. Det fremgår nemlig af referatet af Forfremmelsesudvalgets møde den 19. maj 1999 [16], at det tog hensyn til niveauet for de af sagsøgeren udførte opgaver og tilpassede sine karakterer på grundlag heraf (bedømmelsen af Samper steg — hypotetisk — fra 56 til 59 point). Det fremgår desuden af flere afsnit i referatet af det omhandlede møde den 19. maj 1999, hvilket nævnes i den appellerede dom, at Sampers fortjenester faktisk blev sammenlignet med fortjenesterne hos de tjenestemænd, der blev forfremmet til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 1997, såvel som med bedømmelserne af fem ligeledes forfremmelsesværdige tjenestemænd, der havde opnået rosende bedømmelser uden dog at blive forfremmet. Retten nævner tillige referatet, som oplyser, at »flertallet af [disse tjenestemænd] i en vis periode arbejdede som chef for en enhed med funktioner svarende til dem, der udøves af en kontorchef« (den appellerede doms præmis 50) [17].

16 — Nævnt, uden at blive bestridt, i den appellerede doms præmis 36, 37 og 49.

17 — Retten finder imidlertid denne udtalelse »vag og generel«, fordi der intet oplyses vedrørende varigheden af hans funktioner og grundene til, at de skulle kunne sammenlignes med funktionerne for en chef for Parlamentets Informationskontor.

47. Den endelige vurdering fra Forfremmelsesudvalget viste sig imidlertid ugunstig for Samper under forfremmelsesproceduren 1997. Ikke fordi der ikke blev taget hensyn til de af ham udøvede ansvarsområder, men fordi andre ifølge Forfremmelsesudvalgets bedømmelse var (endnu) bedre. Den omstændighed, at Samper har klare og anerkendte fortjenester som kontorchef, udelukker nemlig ikke, at man i forbindelse med sammenligningen kan komme frem til, at andre tjenestemænd har flere fortjenester, det være sig som følge af varetagelsen af kontorcheffunktioner eller andre grunde. Ansættelsesmyndigheden kunne derfor med rimelighed finde, at Sampers fortjenester ikke begrundede tildeling af endnu flere tillægspoint [18]. Ansættelsesmyndigheden handlede med andre ord ikke åbenbart fejlagtigt ved på den ene side at bedømme Sampers fortjenester gunstigt uden dog heraf på den anden side at drage den konklusion, at han kunne gøre krav på en ret til forfremmelse.

48. Af denne grund kunne Retten efter min opfattelse ikke konstatere, og gjorde det heller ikke, på overbevisende måde, at udvalget og derfor ansættelsesmyndigheden under de konkrete omstændigheder havde overskredet de rimelige grænser for deres kompetencer. Af den grund kan der ikke være tale om en »vis inkonsistens« i Forfremmelsesudvalgets bedømmelse. Rettens bedømmelse, hvorefter Samper havde udøvet sine funktioner »på udmærket vis«, er ikke tilstrækkelig til at konkludere, at ansættelsesmyndigheden begik en »åbenbar skønsfejl«, da man undlod at lægge vægt på, i det mindste ikke tilstrækkeligt, at han havde udøvet sine funktioner som kontorchef (den appellerede doms præmis 52 og 53).

49. Retten benytter sin egen bedømmelse i stedet for en begrundet og kontrollerbar bedømmelse, der var blevet foretaget af ansættelsesmyndigheden under respekt af de gældende regler, og som ubestrideligt ligger inden for grænserne af den skønsmargen, myndigheden råder over. Følgelig er det min opfattelse, at Europa-Parlamentets anbringende er begrundet. Desuden er der en række yderligere omstændigheder, som bestyrker mit synspunkt.

50. For det første finder jeg, at Retten ved at udtale, at Forfremmelsesudvalget alene baserede sig på karaktererne i bedømmelsesrapporten (den appellerede doms præmis 48), støtter sin afgørelse på et fejlagtigt udgangspunkt. Som det fremgår af de foregående oplysninger, blev der med henblik på at fastsætte niveauet for tallene taget hensyn til udøvelsen af Sampers funktioner som chef for Informationskontoret. I øvrigt beviser intet, at Forfremmelsesudvalget ikke anvendte de særlige kriterier, der skulle tages hensyn til — nævnt i punkt 41 i dette forslag til afgørelse — i Sampers tilfælde.

51. For det andet er det bragt på det rene, at forskellene, i forbindelse med forfremmelsesåret 1997, mellem de forfremmelses-

18 — Se med et lignende indhold dommen i den ovennævnte sag Cubero Vermurie mod Kommissionen, præmis 21.

værdige tjenestemænd, der kom i betragtning, var ganske små. Konkret foreligger der tillige et særligt tilfælde, eftersom Forfremmelsesudvalget skulle undersøge, hvorledes Samper havde varetaget sit embede som kontorchef ved Informationskontoret i Madrid, uden i den forbindelse at tage hensyn til de omstændigheder, som medført annullation af udnævnelsen af ham. Af disse grunde er det så meget mere på sin plads, at en retsinstans er tilbageholdende, når den efterprøver ansættelsesmyndighedens bedømmelse.

52. I mine øjne bør dommen fra Retten i Første Instans således ikke stå ved magt. Den er behæftet med en begrundelsesmangel, eftersom Retten ikke på overbevisende måde har godtgjort, at ansættelsesmyndigheden på åbenbar vis har gjort fejlagtig brug af sin kompetence. Eftersom Retten i sin dom alene støttede sig på ét af Sampers klagepunkter, finder jeg det nyttigt at hjemvise sagen til Retten med henblik på en ny afgørelse dér.

## V — Forslag til afgørelse

53. Henset til de ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at

1) ophæve den dom, som den 3. maj 2001 blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sagen Samper mod Parlamentet (sag T-99/00)

2) hjemvise sagen til Retten i Første Instans med henblik på en ny afgørelse i Sampers annullationssøgsmål og

3) udsætte sin afgørelse vedrørende sagens omkostninger.